

Mektup
Mehmet KELEŞ

DOSTUM

Mektup yazmışsın sağ ol. Varol. Sana sürekli mektup yazayım isterim. Dostumsun Dünya yükü ağır. Çok az soluklanıyorum. Oralar nasıl diyorum. Buraları anlatayım. Dost olmak, iyi ve kötü yanlarıyla dostla açılmak, hayatı dostla paylaşmak insanı gizli bir doyuma ulaştırıyor. İnsan ince uzun bir yolda. Yolu dostla uğramalı. İnce uzun bir yolda.

Ya düşmanlar. Türküler kadar bir duygu yüklüyor bu kelime. Adam düşmanına bakarak koca bir hayat kurabilir. Kimler düşman? Yaprığın rüzgârı önünde habersiz sürüklenmesi gibi, toplumun bize aşıladıklarını düşmanımız olacak? Düşman hayata ışık salacaksa bu nedendir?

Dalıp gidilir böyle. Biliyorum ki insan zıtları bağdaştıkça yaşadığının farkına varacaktır Yaşamayı anlamak ne güzel.

Dostum, daha uzun yazamadım. Hasretin içimde gömülü kaldı. Buralar ise çok değişti. Ben ise içimle hesaptayım. Buralarda gönül karda geziyor. Buralar hem sıra, hem gurbet. Anla iste sık sık mektup yazalım da dost olalım diyorum.

Yaz. Yaz da sisli düşüncelerime berraklık gelsin. Güneş gibi doğarak o tutsak vadinin fecri olsun.

Umutlanıyorum sana. “kara bulutlar yaklaştıkça yer kirliliklerinden arınıyor”, demekle demek; kurtarıcınla haşır haşır neşir olmalısın diyorsun. Kuşların kanat çırpışlarındaki berraklık onun ışıklarına mı işaret yani?

Prangalar yurdu yeni bir hayatın ilk adımları artık. Görünen köyün kılavuzu, boşuna arama bulunur

Derler ki, özlemin hikâyesi uzun. Bu mekânda konuşuyorlarsa insanlar onun sırrından dinle de bir parça nasip edin de, şu uzunca yolculuğun hikmetini bir iki kelamla bana fısıldayı ver.

Bir iki nasihat eyle diyorsun. Dur. İnsanın hayatında içine düştüğü boşluklar vardır. Her şey anlamını yitirir. Kavranacak yeninin sancıları çekilir.

Nedir yaşamak?

İnsan niçin yaşıyor?

Bizi hayata bağlayan ne?

Çevremdekiler ve ben?

Alabildiğine kıyasın peşindedir adam. Sorular üşüşür. Duygu ve his anlamsızdır artık. Sezilen yabancılaşma. Benim olanlar uzaklaşırlar benden.

Bu boşlukta ne umut ne kaygı vardır. Derin bir ahın boşluğu. Güzel olanlar gülünç çirkin ürpertisiz. İnsanlık feryat ediyormuş bana ne. Dünya nicelerini yutuyor umurumda mı?

Bu bakış insanın kendine acımasıdır dediğini hissediyorum. Öyle evet öyle donakalış ne işe yarayacak. Zamana acıyorken insan kendine acıyordur.. Kendine acıyan adamı tasvir hangi kaleme, hangi kelimelere nasip olacak. Belki o gün zamanın sırrı çözülmüş olacak.

Yunus derki, buradan gelip göçenler bu sırrı çözemediler. Yeltenenler de garip başını sevdaya saldı kaldılar.

Anlamda, güçlük çektiğim mektubuna güçlük çekerek yolladığım cevabı mazur görünüz. Esirgemezseniz duanız bana yeter.

Dostum mektup yazmışsın. Sağol, Varol. Sana sürekli mektup yazayım. İsterim. Dostumsun. Dünya yükü ağır. Çok az soluklanıyorum. Oralar nasıl soluklanıyorum. Oralar nasıl diyorsun. Buraları anlatayım; Dost olmak gönül karda geziyor. Buralar hem sıra, hem gurbet. Anla işte. Sık sık mektup yazalım da dost olalım diyorsun.

Dost olmak iyi ve kötü yanlarıyla dosta açılmak hayatı dostla paylaşmak. İnsanı gizli bir doyuma ulaştırıyor. İnsan ince uzun bir yolda yolu dosta uğramalı.

Ya düşmanlar. Türküler kadar bir duygu yüklüyor bu kelime. Adam düşmanına bakarak koca bir hayat kurabilir. Kimler düşman. Yaprığın rüzgarın önünde habersiz sürüklenmesi gibi, toplumun bize aşıladıklarını düşmanımız olacak? Düşman hayata ışık salacaksa bu nedendir?

Dalıp gidilir böyle. Biliyorum ki insan zıtları bağdaştıkça yaşadığının farkına varacaktır yaşamayı anlamak ne güzel.

Dostuma daha uzun yazamadım. Hasret içimde gömülü kaldı. Buralar ise çok değişti. Ben ise hep içimle hesaptayım.

Yaz. Yaz da sisli düşünlerime berraklık isin. Güneş gibi doğarak o tutsak vadimin fecri olsun.

Umutlanıyorum sana "Kara bulutlar ona yaklaştıkça kirliliklerinden arınıyorlar, demekle demek; kurtarıcınla haşır neşir oluyorsun. Kuşların kanat çırpışlarındaki berraklık onun ışıklarına mı işaret yani?

Prangalar yurdu yeni bir hayatın ilk adımları artık. Görünen köyün kılavuzu, boşuna arama bulunur elbet.

Derler ki, özlemin hikayesi uzun. Bu mekanda koşuşuyorlarsa insanlar, onun sırrından bir parça nasip edin de, şu uzunca yolculuğun hikmetini bir iki kelamla bana fısıldayiver.

Bir iki nasihat eyle diyorsun. Dur. İnsanın hayatında içine düştüğü boşluklar vardır. Her şey anlamını yitirir. Kavranacak yeninin sancıları çekilir.

Nedir yaşamak?

İnsan niçin yaşıyor?

Bizi hayata bağlayan ne?

Çevremdekiler ve ben?

Alabildiğine kıyasın peşindedir adam. Sorular üşüşür. Duygu ve his anlamsızdır artık. Sezilen yabancılaşma. Benim olanlar uzaklaşırlar benden.

Bu boşlukta ne umut ne kaygı vardır. Deri bir ahın boşluğu. Güzel olanlar gülünç. Çirkin ürpertisiz. İnsanlık feryat ediyormuş bana ne. Dünya nicelerini yutuyor umurumda mı?

Bu insanın kendine acımasıdır dediğini hissediyorum okulacakken. Öyle evet öyle. Öyle dona kalış ne işe yarayacak. Zamana, acıyorken insan kendine acıyordur. Kendine acıyan adamı tasvir hangi kaleme, hangi kelimelere nasip olacak. Belki o gün zamanın sırrı çözülmüş olacak.

Yunus der ki, buradan gelip göçenler bu sırrı çözemediler. Yeltenenlerde garip başını sevdaya saldı kaldılar.